

Arrest

nr. 158 631 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 december 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 december 2015, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 december 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2015 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BAELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij komt zij op 12 mei 2015 het Rijk binnen, en verklaart zich op 13 mei 2015 vluchteling. De verzoekende partij verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 18 mei 1970.

Nadat vingerafdrukkenonderzoek via Eurodac had uitgewezen dat van de verzoekende partij op 7 en 8 mei 2015 vingerafdrukken werden genomen te Hongarije, richtten de Belgische autoriteiten op 19 juni 2015 een verzoek tot terugname aan de Hongaarse autoriteiten in toepassing van artikel 18.1.b. van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 4 augustus 2015 worden de Hongaarse autoriteiten er via een tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van artikel 25, §2 van de Dublin III-verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

Op 4 december 2015 beslist de gemachtigde om de verzoekende partij in toepassing van de criteria van de Dublin-III-Verordening over te dragen aan de Hongaarse autoriteiten en haar het verblijf te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten. Het besluit van de gemachtigde wordt geformaliseerd in een *“beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”*, die op 8 december 2015 aan de verzoekende partij wordt ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 26^{quater}. Het betreft de thans bestreden akte. De beslissing is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer1), die verklaart te heten(1):

*naam : A.-K. [...]
voornaam : H. H. H. [...]
geboortedatum : 18.05.1970
geboorteplaats : Bagdad
nationaliteit : Irak*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 12.05.2015 in België te zijn aangekomen. Eén dag later, op 13.05.2015 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Irak te bezitten en geboren te zijn te Bagdad op 18.05.1970. Op 10.07.2015 meldde Meester Baelde Johannes zijn tussenkomst in het dossier van betrokkene.

Uit het Eurodacverslag van 13.05.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in eerste instantie genomen werden in het kader van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten en vervolgens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 17.06.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd maar dat zijn vingerafdrukken in Hongarije genomen werden. Betrokkene werd gewezen op de resultaten in het Eurodacverslag van 13.05.20145 waaruit blijkt dat er wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem door de Hongaarse autoriteiten en dit nadat de vingerafdrukken van betrokkene initieel door de Hongaarse autoriteiten werden genomen in het kader van een asielaanvraag. Betrokkene verklaarde daarop dat zijn vingerafdrukken in Hongarije genomen werden en dat de politie vertelde dat iedereen die zich in het land bevond vingerafdrukken moest laten afnemen. Betrokkene verklaarde dat dit hem zo werd verteld door een Syrische Koerd die zich in zijn gezelschap bevond en die dit vertaalde van het Engels naar het Arabisch. Betrokkene verklaarde verder dat hij Bagdad in Irak op 17.04.2015 per vliegtuig legaal met zijn eigen paspoort verliet en naar Istanboel in Turkije reisde waar hij van 17.04.2015 tot 03.05.2015 in Hotel Historia verbleef. Op 03.05.2015 zou betrokkene vervolgens met de auto van de smokkelaar en te voet illegaal van Turkije naar Bulgarije gereisd zijn waar hij gedurende twee dagen illegaal in een bos verbleven zou hebben.

Vervolgens zou betrokkene met de auto van de smokkelaar illegaal van Bulgarije naar Servië gereisd zijn waar hij drie dagen bij de smokkelaar doorbracht om vervolgens te voet en illegaal naar Hongarije te reizen. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken genomen werden in Hongarije maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd en dat hij na één dag in een opvangcentrum Hongarije verlaten zou hebben naar een onbekende locatie. Daar zou hij vervolgens opnieuw met de auto van de smokkelaar naar Duitsland gereisd zijn waar hij één dag bij de smokkelaar verbleven zou hebben om vervolgens illegaal met de auto van de smokkelaar naar België te reizen waar hij op 12.05.2015 in Brussel zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Vooreerst dient het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 17.06.2015 dat hij buiten België nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 13.05.2015 waaruit blijkt dat er door de Hongaarse autoriteiten voor betrokkene wel degelijk een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem nadat zijn vingerafdrukken initieel genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnenkomen van het grondgebied van de Dublin-Staten. Betrokkene verklaarde daarop dat zijn vingerafdrukken in Hongarije inderdaad genomen werden maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd en dat een Syrische Koerd die in zijn gezelschap was van het Engels naar het Arabisch verklaarde dat iedereen die in het land was zijn vingerafdrukken moest geven. Uit de codering in het Eurodacverslag van 13.05.2015 met name HU1330011946036 blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering '1' na de landencode HU verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Hongarije of deze intentie in Hongarije niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Hongaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Hongaarse autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 13.05.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd in het kader van een verzoek tot internationale bescherming, werd op 19.06.2015 voor betrokkene een terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening aan de Hongaarse autoriteiten gericht. Op 04.08.2015 werden de Hongaarse autoriteiten er via een Tacit-Agreement op gewezen zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 19.06.2015 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt. Met betrekking tot deze Tacit-Agreement van 04.08.2015 dient te worden opgemerkt dat de Hongaarse autoriteiten op 23.06.2015 de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek geen expliciete weigering hebben verstuurd, dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de

Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 17.06.2015 dat ze als vluchtelingen als beesten behandeld werden en opgesloten in kleine ruimte en dat ze door de politie geslagen werden en dat ze in Hongarije ook geen opvang kregen (DVZ, vraag, 36). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat betrokkene zeer vaag en algemeen blijft in zijn verklaringen. Betrokkene stelt weliswaar dat ze als beesten behandeld zouden zijn en zouden zijn vastgehouden in kleine ruimtes en geslagen zouden zijn door de politie maar brengt hier buiten deze vage en algemene verklaringen geen concreet bewijs van aan. Rekening houdende met het ernstige karakter van een asielaanvraag mag er van de asielzoeker verwacht worden dat hij concrete elementen en bewijzen aanbrengt van dergelijke verklaringen zeker indien het omwille van deze redenen is dat men zich verzet tegen een overdracht naar Hongarije. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat betrokkene ook geen begin van bewijs aanbrengt of aannemelijk maakt dat de Hongaarse autoriteiten hem zonder meer onrechtmatig en disproportioneel lang zouden hebben vastgehouden en betrokkene brengt ook niet het minste begin van bewijs aan dat zijn aanhouding of opsluiting door de Hongaarse autoriteiten een inbreuk op art. 5 van het EVRM zou inhouden. Betrokkene verklaarde immers zelf dat hij illegaal vanuit Servië naar Hongarije reisde en vervolgens door de Hongaarse autoriteiten zou zijn tegengehouden en vastgehouden. Indien men op illegale wijze een land tracht binnen te komen, dan loopt men inderdaad de kans dat men van zijn vrijheid ontnomen wordt zoals bepaald in art. 5(f) van het EVRM. Betrokkene maakt hier aangaande echter op geen enkele wijze aannemelijk dat de Hongaarse autoriteiten hem onrechtmatig of onwettelijk en in strijd met art. 5 van het EVRM zouden hebben vastgehouden nadat hij illegaal het grondgebied was binnengekomen. Bovendien blijkt uit de verklaringen van betrokkene dat hij Hongarije al na één dag verlaten heeft zodat betrokkene nauwelijks eigen ervaringen heeft in Hongarije. Betrokkene slaagt er bovendien in om zichzelf in één en hetzelfde gehoor tegen te spreken. Betrokkene haalde immers als één van de redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije aan dat ze er geen opvang kregen (DVZ, vraag 36) terwijl betrokkene tijdens de vraag naar zijn reisroute zelf verklaarde dat hij in Hongarije één dag in een opvangcentrum verbleef alvorens vanuit Hongarije te vertrekken naar een onbekende plaats vanwaar hij met de auto van de smokkelaar verder reisde naar Duitsland (DVZ, vraag 40). Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij door de politie geslagen zou zijn, dient te worden opgemerkt dat betrokkene over deze verklaring zeer vaag blijft. Er dient weliswaar te worden opgemerkt dat uit het rapport van Amnesty International van juli 2015 (Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary") blijkt dat er inderdaad een aantal incidenten worden aangehaald met betrekking tot Hongarije maar uit dit rapport blijkt eveneens dat de Hongaarse autoriteiten geenszins op systematische en/of georganiseerde wijze gebruik zouden maken van buitensporig geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Wat betreft de redenen die betrokkene inroept om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije omwille van redenen die een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze niet als gerechtvaardigd beschouwd kunnen worden. Met betrekking tot de tussenkomen van Meester Baelde waarin deze vraagt om zijn cliënt niet over te dragen aan Hongarije omdat Hongarije op 23.06.2015 unilateraal besloten heeft om de Dublin-regels op de schorten en waarbij Meester Baelde verwijst naar een krantenartikel uit De Standaard van 23.06.2015 met als titel "Hongarije schort Europese asielregels op", dient te worden opgemerkt dat Meester Baelde hier volledig voorbijgaat aan het gegeven dat de Hongaarse autoriteiten reeds op 24.06.2015 naar de andere Lid-Staten gecommuniceerd hebben dat er geen sprake is van een opschorting of stopzetting van de Dublin-III-Verordening of van haar Europese verplichtingen. Deze informatie is in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd. Wat betreft de verwijzing naar arresten van de RVV, dient te worden benadrukt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat Meester Baelde op geen enkele wijze aantoont dat de feitelijk omstandigheden die aanleiding gaven tot het door

hem aangehaalde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Wat betreft de stelling van Meester Baelde dat Hongarije conform de Dublin-II-Verordening de verantwoordelijke Lid-Staat voor de behandeling van het asielverzoek van zijn cliënt maar dat de opvangmogelijkheden in Hongarije manifest verzadigd zijn en dat het aantal asielzoekers in 2014 met meer dan 126% is gestegen ten opzichte van 2013 en waarbij Meester Baelde verwijst naar een artikel van Eurostat van 20.03.2015, dient vooreerst te worden opgemerkt dat Hongarije de verantwoordelijke Lid-Staat is conform de Dublin-III-Verordening en niet op basis van de Dublin-II-Verordening die Meester Baelde aanhaalt. Wat betreft de stelling van Meester Baelde dat de opvangmogelijkheden in Hongarije manifest verzadigd zijn omdat het aantal asielzoekers in Hongarije in 2014 met 126% gestegen is tegenover 2013 dient te worden vastgesteld dat Meester Baelde zonder meer poneert dat de opvangmogelijkheden in Hongarije manifest verzadigd zijn omdat het aantal asielzoeker met 126% is toegenomen maar Meester Baelde toont op geen enkele wijze aan dat de opvangmogelijkheden in Hongarije manifest verzadigd zouden zijn. Indien men dergelijke boude stelling poneert dan mag er op zijn minst verwacht worden dat men dergelijke stellingen ook effectief ondersteunt met concrete elementen en bewijzen hetgeen Meester Baelde zonder meer nalaat en op geen enkele wijze aantoon. Wat betreft de stelling van Meester Baelde dat de Hongaarse regering al langer "koketteert" met het idee van een 175 km lange en vier meter hoge grens met Servië die de vluchtelingenstroom moet afsnijden en dat het land zich aldus steeds harder opstelt, en verwijst naar een persbericht van "Artsen Zonder Grenzen" (verde: AZG) van 23.06.2015 waarin AZG stelt dat er zich een georganiseerde humanitaire crisis aan de grenzen van Europa afspeelt, dient te worden opgemerkt dat deze publicatie de mening van AZG weergeeft en het heeft over vermeende structurele tekortkomingen van het EU-beleid en niet handelt over de asielprocedure en de opvangmogelijkheden in Hongarije an sich. Wat betreft eventuele ontradende uitspraken van politici van EU-Lidstaten, zoals bijvoorbeeld Viktor Orbán, dient bovendien te worden opgemerkt dat het niet is omdat een politicus dergelijke ontradende verklaring uit, dat personen die aan Hongarije worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening zonder meer en automatisch een schending vormt van art. 3 van het EVRM. Wat betreft de publicaties van het UNCHR met name "Hungary as a country of asylum: Observations of the situation of asylum-seekers and refugees in Hungary" van april 2012 en "Note on Dublin transfers to Hungary of people who have transited through Serbia" van oktober 2012 die Meester Baelde in zijn tussenkomst aanhaalt en waar hij stukken uit citeert, dient te worden opgemerkt dat Meester Baelde aangaande deze aangehaalde rapporten volledig voorbij gaat aan de door het UNHCR in december 2012 gepubliceerde update van dit rapport, met name "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update." (UNHCR, Bureau for Europe, December 2012). In deze update van december 2012 wordt door het UNHCR uitdrukkelijk gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden. Het UNHCR wees er op dat de Hongaarse instanties de aanvragen van personen, die het Hongaarse grondgebied binnenkwamen vanuit Servië of Oekraïne inhoudelijk beoordeelde en niet langer terugzond naar Servië of Oekraïne. In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft het door Meester Baelde aangehaalde persbericht van 08.05.2015 dient te worden opgemerkt dat het UNHCR hierin haar bezorgdheid uit over de vragen in een nationaal referendum en vraagt de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen en waarin het UNHCR stelt dat Hongarije haar internationale verplichtingen dient te volgen. Uit het artikel blijkt echter niet dat Hongarije deze verplichtingen niet zou volgen. Wat betreft de verwijzing naar de media information note van 04.03.2015 van het Hungarian Helsinki Committee (HHC) waarin gesteld wordt dat de Hongaarse overheid haar plannen onthult om de Europese asielwetgeving te schenden en asielzoekers massaal op te sluiten en te deporteren, dient te worden opgemerkt dat hetgeen de Hongaarse overheid in het achterhoofd zou hebben een flagrante schending van de Europese en internationale wetgeving zou inhouden indien deze plannen effectief zouden worden uitgevoerd. Er wordt echter nergens aangetoond dat deze plannen zonder meer zouden zijn doorgevoerd en in strijd zouden zijn met de geldende internationale en Europese regelgeving en de internationale en Europese verplichtingen van Hongarije. Wat betreft de toegevoegde uitspraken van een aantal Hongaarse politici met betrekking tot migratie en asiel in 2015 en de ontradende uitspraken van politici, zoals bijvoorbeeld Viktor Orbán, dient bovendien te worden opgemerkt dat het niet is omdat een politicus dergelijke ontradende verklaring uit, dat personen die aan Hongarije worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening zonder meer en automatisch een schending vormt van art. 3 van het EVRM. Wat betreft de uitspraak van het EHRM, die Meester Baelde aanhaalt, namelijk inzake de zaak Lokpo and

Touré versus Hongarije van 08.03.2012 dient te worden opgemerkt dat Meester Baelde op geen enkele wijze aantoont waar dit arrest of deze situatie verband houdt met de situatie van zijn cliënt. Daar waar meester Baelde verwijst naar een publicatie op de website van De Standaard van 02.08.2015 waarin gesteld wordt dat Amnesty International de rechts-conservatieve regering er van beticht de verplichtingen in het volkenrecht te negeren, dient echter te worden opgemerkt dat deze betichting uiteindelijk op geen enkele wijze wordt hardgemaakt laat staan dat uit deze uitspraak blijkt dat de Hongaarse autoriteiten het volkenrecht negeren. Bovendien heeft dit geen uitstaan met de situatie van betrokkene aangezien hij in het kader van de Dublin-III-Verordening wordt overgedragen aan de Hongaarse autoriteiten in het kader van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. Meester Baelde maakte op 19.08.2015 eveneens het rapport van ECRI inzake de situatie in Hongarije over aan de DVZ maar zonder hierbij enige duiding te geven. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat de DVZ de argumentatie en uiteenzetting van Meester Baelde in zijn tussenkomsten van 06.07.2015, 13.07.2015, 17.08.2015 en 19.08.2015 om zijn cliënt niet over te dragen aan Hongarije niet volgt en dit omwille van hetgeen hierna volgt waarbij eveneens het rapport van ECRI (ECRI “Rapport de L’ECRI sur la Hongrie – 5ième cycle de monitoring”, publicatie 09.06.2015) wordt meegenomen. De DVZ is van oordeel dat wat een overdracht aan Hongarije betreft en het gegeven dat Hongarije momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; “National Country Report Hungary”, AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 01.11.2015; last updated 01.12.2015; ECRI, “Rapport de L’ECRI sur la Hongrie – 5ième cycle de monitoring”, publicatie 09.06.2015; Grusa Matevzic, “Dublin II Regulation National Report – Hungary”, European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, “Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.”, UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; “Mol Hungary, “The Ministry of Interior’s response to UNHCR’s note on asylum seekers.”, Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, “Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation”, 12.04.2013, UNHCR, BAMF, “Stellungnahme Ungarn”, Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world’s human rights – “Hungary”, A.I., 2015; Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world’s human rights – “Hungary”, A.I., 2014; Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world’s human rights – “Hungary”, A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; HCC, “Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise access to protection in Hungary”, information note, 07.08.2015; HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary”, Information Note, 18.09.2015; Amnesty International “Europe’s Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary”. July 2015; UNHCR, urges Hungary not to amend asylum system in haste” van 3 july 2015 (www.unhcr.org/559641846), EASO, “Description of the Hungarian asylum system”, 18.05.2015; Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., “Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary”, AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015, Human Rights Watch (verder: HRW) getiteld “Hungary: Abysmal Conditions in Border Detention. Ensure Adequate Access to Food, Water, Medical Care” van 11.09.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in

de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het EHRM hecht hieraan blijkens zijn arrest in de zaak *Mohammadi vs Oostenrijk* (nr 71932/12) van 03.07.2014 veel belang aangezien in §69 gesteld wordt: “moreover, the Court notes that the UNHCR never issued a position paper requesting EU Member States to refrain from transferring asylum seekers to Hungary under the Dublin-II or Dublin-III Regulation (compare the situation relating to Greece discussed in *MSS vs Belgium and Greece* cited above §195 and the UNHCR recommendation of 02.01.2014 to halt transfers to Bulgaria). Er kan zeker niet ontkend worden dat de landen van de Europese Unie gebukt gaan onder een massale instroom van asielzoekers en economische migranten en dat dit gigantische uitdagingen met zich meebrengt voor de opvang van asielzoekers en de behandeling van hun asielaanvragen maar dit alles mag er niet toe leiden dat asielzoekers de facto het land uitkiezen waar zij hun asielaanvraag behandeld wensen te zien. Ook al zijn er opmerkingen te maken over de opvangvoorzieningen en de asielprocedure of over het wetgevend kader in Hongarije, kan er in aan de hand van de beschikbare informatie niet gesteld worden dat er sprake is van ernstige systemische tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor “Dublin-returnees” of dat er sprake is van omstandigheden in Hongarije die hen als groep viseren. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Hongaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Hongarije voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn door de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse maar uit deze rapporten met betrekking tot Hongarije blijkt niet dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de asielprocedure door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn maar dat deze terug te brengen zijn tot de plotselinge en tijdelijk massale instroom van asielzoekers. Verder dient wat betreft het rapport van Amnesty International van juli 2015 (Amnesty International “Europe’s Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary”) te worden opgemerkt dat er in het rapport een aantal incidenten worden aangehaald met betrekking tot Hongarije maar uit dit rapport blijkt eveneens dat de Hongaarse autoriteiten geenszins op systematische en/of georganiseerde wijze gebruik zouden maken van buitensporig geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Met betrekking tot de meest recente publicaties van het HCC, met name “Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary (HCC, “Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary”, information note, 07.08.215) en « No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary” (HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary”, Information Note, 18.09.2015) dient te worden opgemerkt dat deze nota’s gaan over de wetswijzigingen die vanaf 01.08.2015 zijn ingegaan waardoor het mogelijk wordt om gemaakt om een lijst van veilige derde landen en veilige landen van herkomst op te stellen en over de wetswijzigingen die nog in de pijplijn zitten en dat het HHC over een aantal aspecten van deze wijzigingen haar bezorgdheid uit en haar standpunt meegeeft. Echter, wat deze nota’s betreft, is de DVZ niet van oordeel dat de situatie in Hongarije dusdanig gewijzigd is dat er momenteel sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de Hongaarse asielprocedure of de opvang van asielzoekers waardoor een overdacht aan Hongarije in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Met betrekking tot de publicatie van het UNCHR van 03.07.2015 (UNHCR urges Hungary not to amend asylum system in haste” van 3 july 2015 (www.unhcr.org/559641846) dient te worden opgemerkt dat het UNHCR in deze mededeling stelt dat ze zeer bezorgd is over een aantal voorstellen om de asielwetgeving in Hongarije aan te passen en waarbij het UNHCR de Hongaarse autoriteiten vraagt om het asielsysteem niet overhaast aan te passen en zich daarbij eveneens te houden aan de geldende Europese en internationale regels. Het UNHCR stelt in deze mededeling geenszins dat ze tegen de wetswijzigingen zijn maar wel dat de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd wordt bij het aanpassen van de wetgeving. Wat betreft de actuele situatie waarbij er momenteel een extreem hoge instroom is van

kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse grens ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 21.03.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers dient er gewezen te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve inhoudelijke beslissing, zoals voor betrokkene het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord op basis van art. 18§1b in het kader van de Tacit-Agreement van 15.09.2015 en rekening houdende met de informatie van de Hongaarse autoriteiten van 23.06.2015 waarbij de Hongaarse autoriteiten de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening geen expliciete weigering hebben verstuurd, zelfs niet laattijdig, dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening. Het mag dan ook voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat de Hongaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoont dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal uitgevoerd en er dan ook dient te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een navolgende (subsequent)/meervoudige asielaanvraag. Dit wordt bovendien bevestigd in het door EASO gepubliceerde "Description of the Hungarian asylum system" van 18.05.2015. Hierin wordt namelijk duidelijk aangegeven wat er dient beschouwd te worden als navolgende of meervoudige (subsequent) aanvraag, met name een nieuwe aanvraag die volgt nadat een eerder verzoek tot internationale bescherming definitief werd afgewezen. In het door EASO gepubliceerde rapport wordt trouwens verder gesteld dat personen die worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening zonder meer als verzoeker voor internationale bescherming worden beschouwd en dat enkel die personen waarbij een eerder verzoek tot internationale bescherming het voorwerp heeft uitgemaakt van een inhoudelijke behandeling en waarbij een definitieve beslissing tot afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming genomen werd door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als personen die een meervoudige of navolgende aanvraag indienen hetgeen overeenkomt met de bepalingen in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Uit het door EASO gepubliceerde rapport blijkt bovendien dat personen in wiens verzoek tot internationale bescherming nog geen inhoudelijke beoordeling heeft plaatsgevonden opnieuw in de gewone asielprocedure terechtkomen om tot een inhoudelijke beoordeling te kunnen overgaan. Uit het rapport van EASO blijkt dat hetzelfde geldt voor personen waarbij de asielprocedure werd stopgezet of onderbroken omdat ze verdwenen bleken te zijn en dat deze personen waarbij de asielaanvraag werd stopgezet onderbroken omdat ze verdwenen waren en die vervolgens in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen eveneens als een eerste asielaanvraag behandeld worden op voorwaarde dat er geen definitieve afwijzing van het asielverzoek heeft plaatsgevonden op grond van een inhoudelijke behandeling van het asielverzoek hetgeen in het kader van de Dublin-III-Verordening verwijst naar de bepalingen in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Hieruit volgt dat personen die aan Hongarije op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen niet beschouwd worden als personen die een navolgend (subsequent) verzoek of meervoudige asielaanvraag indienen en dat deze asielaanvraag door de Hongaarse autoriteiten als een eerste aanvraag wordt behandeld en het voorwerp zal uitmaken van een inhoudelijk onderzoek van de asielmotieven (EASO; "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015, p. 5-6 & 19-20). Wat betreft het rapport van AIDA van 27.10.2015 (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) dient te worden opgemerkt dat deze publicatie voornamelijk handelt over de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Er wordt in deze publicatie eveneens verwezen naar hogerop aangehaalde

publicatie van EASO en gesteld dat personen waarvan de procedure stopgezet of beëindigd werd ten gevolge van hun verdwijning uit Hongarije en die in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Hongarije door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als eerste aanvragen in plaats van beschouwd te worden als “navolgende” (subsequent)/meervoudige aanvragen (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., “Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary”, AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015, p. 34). Daar waar het rapport oproept om zich in het kader van de Dublin-III-Verordening te onthouden van het overzetten van personen die mogelijks het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een beslissing tot weigering van in overweging name van hun asielverzoek omdat het een navolgende of meervoudige aanvraag betreft omdat de eerste aanvraag op basis van een inhoudelijke beoordeling van het asielverzoek definitief werd afgewezen en ze zich bij hun navolgende aanvraag beroepen op elementen die reeds in de eerste aanvraag beoordeeld werden en er dus eventueel een risico zou bestaan dat ze mogelijks worden verwijderd naar Servië of een derde land, dient te worden opgemerkt dat dit inzake betrokkene niet het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op basis van art. 18§1b naar aanleiding van de Tacit-Agreement van 04.08.2015 en de Hongaarse autoriteiten geen weigering gegeven hebben, zelfs niet laattijdig waarin ze stellen dat betrokkene wordt teruggenomen op basis van art. 18§1c of 18§1d en niet op art. 18§1b zoals gevraagd in het initiële terugnameverzoek van 18.08.2015, dient dan ook te worden vastgesteld dat Hongarije betrokkene terugneemt op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lid-Staat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielverzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet en dat zijn asielverzoek inhoudelijk zal worden behandeld. Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Wat betreft het rapport van Human Rights Watch (verder: HRW) getiteld “Hungary: Abysmal Conditions in Border Detention. Ensure Adequate Access to Food, Water, Medical Care” van 11.09.2015 dient te worden opgemerkt dat deze publicatie betrekking heeft op migranten en asielzoekers die worden vastgehouden in twee detentiecentra aan de Servische grens omdat ze via diezelfde Servische grens Hongarije trachten binnen te komen en heeft betrekking op de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 het risico lopen om in deze centra terecht te komen. Het desbetreffende rapport van HRW vermeldt bovendien niets over personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en handelt over de twee detentiecentra in Rozske aan de Hongaars-Servische grens en de nieuwe procedure aan de Hongaars-Servische grens. Het desbetreffende rapport van HRW heeft, hoewel recent van aard, dan ook geen uitstaans met de situatie van betrokkene aangezien het een overdracht aan Hongarije betreft op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en de Hongaarse autoriteiten eveneens bevestigd hebben dat het asielverzoek van betrokkene nog niet inhoudelijk werd behandeld. Wat betreft de nieuwe Hongaarse asielwetgeving die op 15.09.2015 in werking treedt, dient te worden opgemerkt dat op basis van deze nieuwe wetgeving niet gesteld kan worden dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen omdat men in Hongarije asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Wat betreft het gegeven dat Hongarije onder de nieuwe wetgeving uitgeprocedeerde asielzoekers eventueel zal overdragen aan Servië indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen, dient te worden opgemerkt dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene aan Servië zal worden overgedragen. Bovendien kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is. Wat betreft de toepassing en uitvoering van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat de bevoegde Hongaarse autoriteiten op 24.06.2015 naar de andere Dublin-Staten gecommuniceerd hebben dat er geen sprake is van een opschorting of stopzetting van de Dublin-III-Verordening of van haar Europese verplichtingen. Deze informatie is in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van vluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en

objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/EU/95 en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/EU/95 of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2011/EU/95 of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) kalenderdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in België of Europa eveneens dat hij geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 20). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde. Met betrekking tot familieleden in Europa verklaarde betrokkene dat een nicht van hem, Al Khafaji Zeinab, in Amsterdam in Nederland zou verblijven op basis van gezinshereniging (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze nicht die in Nederland zou verblijven in het kader van gezinshereniging dient te worden dat betrokkene meerderjarig is en dat het een nicht van betrokkene zou betreffen die in het kader van gezinshereniging in Nederland verblijft. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze nicht die in Nederland zou verblijven, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening is gezien het voorgaande derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 17.06.2015 dat dit is omdat de procedure voor gezinshereniging in België voor Irakezen sneller is dan in andere landen (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven reden om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 17.06.2015 dat hij pijn heeft aan zijn linkervoet (DVZ, vraag 35). In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medische documenten aanwezig die deze verklaringen staven. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij pijn heeft aan zijn linkervoet, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Hongarije indien dit nodig zou zijn. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene eveneens geen gegronde redenen of elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 25§1 en art. 25§2 en art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾ tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid

worden naar Hongarije waar hij aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten zal worden overgedragen op de internationale luchthaven Liszt Ferenc te Boedapest (4).”

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een bijkomend stuk neer, met name een persbericht van de Europese Commissie van 10 december 2015, met de titel *“La Commission ouvre une procédure d’infraction à l’encontre de la Hongrie au sujet de sa législation en matière d’asile.”* Ter terechtzitting vraagt de verwerende partij om voormeld stuk uit de debatten te weren nu de verwerende partij er geen kennis van had voor het nemen van de bestreden beslissing en bij het opstellen van de nota met opmerkingen.

2.2. Artikel 39/82, §4, 4de lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doet van alle stukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten vermeld in artikel 15, tweede lid van EVRM. *In casu* wordt een middel ontwikkeld omtrent artikel 3 van het EVRM en wordt voormeld stuk in het kader daarvan neergelegd. Echter dient ook rekening te worden gehouden met de rechten van verdediging van de verwerende partij. De verzoekende partij maakt ter terechtzitting niet aannemelijk waarom zij dit stuk niet tijdig kon neerleggen, met name bij haar verzoekschrift. De verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat ze voormeld stuk opgemerkt heeft ter voorbereiding van de terechtzitting donderdagavond (10 december 2015). De verzoekende partij heeft haar verzoekschrift per faxbericht op 10 december 2015 ingediend en voormeld persbericht dateert eveneens van 10 december 2015. Uit het persbericht zelf blijkt niet dat voormeld bericht slechts ’s avonds op de website van de Commissie gepubliceerd werd. Ook toont de verzoekende partij dit niet aan. Gelet op de rechten van de verdediging, dient het uit de debatten te worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3..3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3.2 van Dublin-III Verordening, van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM, van artikel 1, 4, 6, 7 en 18 van het handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest), van artikel 33 van de Conventie van Genève (principe van non-refoulement), de materiële motiveringplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

3.3.2.1. Ter ondersteuning van haar enig middel wijst de verzoekende partij op de recente nationale wetswijzigingen in Hongarije, waaronder de lijst met veilige derde landen en de vermelding van Servië op deze lijst. Ze wijst erop dat de asielaanvraag van personen die Hongarije binnenkwamen via Servië onontvankelijk verklaard wordt. De verzoekende partij stelt dat ze hierdoor een risico op refoulement naar Irak riskeert zonder dat haar asielaanvraag op enig moment conform de Conventie van Genève en conform artikel 18 van het Handvest ten gronde onderzocht werd. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"Zo verwijst verweerder inzake " toonaangevende rapport! van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije" o.a. naar een AIDA rapport van 1 november 2015. Via de wekelijkse nieuwsbrief van ECRE werd de raadsman van verzoeker tevens van dit rapport op de hoogte gebracht (stuk 4 en 5).

Verweerder lijkt dit "AIDA Country Report Hungary November 2015" klaarblijkelijk op een volkomen andere wijze te lezen en te interpreteren dan verzoeker en diens raadsman.

Immers trekt dit AIDA rapport van november 2015 net aan de alarmbel wat betreft de meest recente nationale wetswijzigingen in Hongarije in de zomer van 2015, waardoor onder andere de lijst met "safe countries of origin" werd uitgebreid met o.a. Servië. Dit heeft tot gevolg dat asielverzoeken in Hongarije van personen die het land binnenkwamen vanuit Servië onontvankelijk worden verklaard.

ECRE verduidelijkt in haar nieuwsbrief hieromtrent volkomen terecht (stuk 4):

"There constitute the overwhelming majority of claims in Hungary. This rule is also applicable to persons returning to Hungary under the Dublin Regulation. "

Vrij vertaald:

Deze maken de overweldigende meerderheid van de asielvragen in Hongarije uit. Deze regel is tevens van toepassing op de personen die worden terug- geleid naar Hongarije onder de Dublin regelgeving

Verweerder erkent zelf in de bestreden beslissing dat verzoeker vanuit Servië het grondgebied van Hongarije heeft betreden (stuk 1):

"Betrokkene verklaarde immers zelf dat hij illegaal vanuit Servië naar Hongarije reisde en vervolgens door de Hongaarse autoriteiten zou zijn tegengehouden en vastgehouden. "

Het AIDA-rapport van november 2015 verduidelijkt op blz. 14 (stuk 5):

">45 of 1 August 2015 there are three types of procedures:

o The inadmissibility procedure should be used if somebody (a) is an EU citizen; (b) has protection status from another EU Member state; (c) has protection form a third country and this country is willing to readmit the applicant; (d) submits a subsequent application and there are no new circumstances or facts; and (e) has travelled through a safe third country.

Het AIDA-rapport van November 2015 verduidelijkt verder wat betreft Dublin-III- terugleidingen naar Hongarije, in het licht van de nieuwe nationale wetgeving in Hongarije zoals van toepassing op heden (stuk 5, blz. 23-25):

"The August and September 2015 amendments to the Asylum Act have imposed some serious obstacles to asylum seekers who are transferred back to Hungary under the Dublin Regulation with regard to re-accessing the asylum procedure. "

Vrij vertaald:

De amendementen aan de asielwetgeving in augustus en September 2015 hebben enkele ernstige obstakels gecreëerd voor asielzoekers dewelke onder de Dublin regelgeving worden teruggeleid naar Hongarije en dewelke de asielprocedure aldaar terug willen hervatten

Zo bepaalt de nationale wetgeving in Hongarije¹ dat een asielverzoek stilzwijgend wordt ingetrokken/stopgezet wanneer een verzoeker na aanvraag vervolgens Hongarije verlaat en doorreist

naar een andere EU-lidstaat *Çsfor persons whose applications are considered to have been tacitly withdrawn (i.e. they left Hungary and moved on to another EU Member State)*

Het is voor ieder normaal redelijk weldenkend mens dan ook overduidelijk dat dit een ernstig probleem stelt alwaar deze intrekking/verwerping op stilzwijgende basis werd uitgesproken in afwezigheid van de persoon, die dus niet op de hoogte was en die dus geen beroep kon instellen.

Doch in casu is de problematiek van verzoeker aldus meervoudig (stuk 5, blz. 24):

"Especially problematic will be the case of returned asylum seekers who have crossed Serbia before arriving in Hungary. In case they will have to submit a subsequent application their application will be likely declared inadmissible based on an application of the "safe third country" notion, without the possibility for these persons to be heard beforehand. Since there is no effective remedy against the unlawful decision of the OIN, such transfers to Hungary are exposing applicants to a real risk of chain deportation to Serbia, which may trigger a practice of indirect refoulement.

(...)

the OIN stated that the notion of safe third country would apply to persons currently returning under the Dublin III Regulation, including those who had entered Hungary prior to 1 August 2015. The OIN argued that, since the legal provisions establishing the safe third country concept had already existed in the Asylum Act, and the national iist was aimed at facilitating the work of the OIN, the notion can be applied to old cases as well as new ones. The HHC witnessed several such cases.

Vrij vertaald:

Buitengewoon problematisch zal de situatie van naar Hongarije teruggeleide asielzoekers zijn, dewelke Servië hebben doorkruist alvorens in Hongarije binnen te komen. In het geval zij de behandeling van hun asielaanvraag verzoeken, zal zulks naar alle waarschijnlijk niet-ontvankelijk worden verklaard op basis van de toepassing van het "veilig derde land" begrip in de Hongaarse wetgeving, zonder de mogelijkheid voor deze personen om hieromtrent vooraf te worden gehoord. Aangezien er geen deugdelijke rechtsmiddelen bestaan tegen een onwettige beslissing van de Hongaarse Dienst Vreemdelingenzaken (OIN) stellen dergelijke terugleidingen naar Hongarije deze verzoekers bloot aan een reëel risico op automatische deportatie naar Servië, hetgeen een praktijk van indirect refoulement kan inhouden.

(...)

De OIN stelde dat deze regel inzake "veilig derde land" ook wordt toegepast op asielzoekers die in Hongarije terugkeren via Dublin-III-terugleiding. (...) Het Hungarian Helsinki Committee was reeds getuige van diverse dergelijke zaken (m.a.w. van onmiddellijke terugleiding naar Servië van Dublin-III-terugkeerders dewelke initieel een asielvraag indienden in Hongarije na binnenkomst via Servië).

Kortom, in hoofde van verzoeker is er in Hongarije in principe niet langer enige lopende asielprocedure, ten gevolge van 1 tacit withdrawl' terwijl er daarenboven het gegeven is dat ook op Dublin-III-terugkeerders de nieuwe principes van "veilig derde land van doorreis" (i.c. Servië) van toepassing is.

Dit zijn twee in hoofde van verzoeker per definitie aanwezige obstakels waardoor in concreto met recht en rede wordt betoogd door verzoeker dat hij géén eerlijke kans op asielbescherming via correcte asielprocedure kan doorlopen in Hongarije.

In tegenstelling tot wat verweerder in haar bestreden beslissing middels blote beweringen tracht voor te houden, bestaat er m.a.w. geen enkele garantie dat verzoeker enige asielvraag kan behandeld zien in Hongarije en dat hij niet in toepassing van de hierboven beschreven Hongaarse regelgeving eenvoudigweg wordt de grens overgezet naar Servië, alwaar hij (indirect) refoulement riskeert middels terugleiding vanuit Servië naar Irak zonder dat ook maar op enig moment diens fundamenteel grondrecht om asiel te verzoeken conform de Conventie van Genève en conform art. 18 van het Handvest van de grondrechten van de EU werd onderzocht ten gronde.

In tegendeel lijkt komt het net uitermate plausibel voor dat verzoeker in Hongarije géén ernstige asielprocedure kan doorlopen, doch via de absurde regel van "veilig derde land van doorreis" i.c. Servië eenvoudigweg het land uitgezet wordt.

Dit maakt dat verweerder ofwel onwetend, ofwel hypocriet is bij haar stelling in de bestreden beslissing dat "de DVZ niet van oordeel is dat de situatie in Hongarije dusdanig gewijzigd is dat er momenteel sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de Hongaarse asielprocedure of de opvang van asielzoekers waardoor een overdracht aan Hongarije in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie."

Verweerder is op de hoogte van het AIDA rapport van november 2015, alwaar dit zelfs terloops op blz. 3 van de bestreden beslissing wordt aangehaald onder verweerders vermeend "grondige analyse van toonaangevende rapporten". Bijgevolg is verweerder op de hoogte van bovenstaande dubbele problematiek in hoofde van verzoeker (inzake 'tacit withdrawl' en onontvankelijkheid van diens (initieel) asielverzoek in Hongarije gezien binnenkomst via Servië). Desondanks poneert verweerder in de bestreden beslissing dat er "geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn aanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten" ofte dat er

"geen enkele aanleiding FisJ om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake asielprocedure (...) niet zouden respecteren..

Dergelijke houding is niet verzoenbaar met overheidsdienst dewelke loyaal en zorgvuldig dient te handelen.

Verweerder stelt daarentegen mits een sneer aan het adres van de raadsman van verzoeker dat deze boude stellingen poneert zonder deze te ondersteunen (stuk 1):

"Meester B. [...] toont op geen enkele wijze aan dat de opvangmogelijkheden in Hongarije manifest verzadigd zouden zijn. Indien men dergelijke boude stellingen poneert dan mag er op zijn minst verwacht worden dat men dergelijke stellingen ook effectief ondersteunt met concrete elementen en bewijzen hetgeen Meester Baelde zonder meer nalaat en op geen enkele wijze aantoont. "

Verzoeker kan hier enkel uit afleiden dat verweerder de talrijke verslagen en rapporten zoals door zijn raadsman in de 4 gemotiveerde schrijvens overgemaakt niet eens naleest, net zoals zij de "toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisatie" zoals het AIDA-rapport van november 2015 duidelijk niet deugdelijk leest. Nochtans mag zulks in het licht van de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van verweerder wel verwacht en zelfs geëist worden.

Uit de bestreden beslissing mag blijken dat het net verweerder is dewelke ongefundeerde "boude stellingen" poneert zonder enige waarde of onderbouwing alsook manifest in conflict met de meest recente verslagen van AIDA. Welkdanige andere oudere verslagen waarop verweerder zich moge beroepen kunnen deze meest recente informatie van een gezaghebbende bron hoegenaamd niet ontkrachten."

3.3.2.2. Specifiek met betrekking tot de aantijgingen van de verzoekende partij dat zij indirect via Servië naar Irak zal worden teruggewezen wijst de verwerende partij op de motieven van de bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak stelt de verwerende partij enerzijds dat de rechtspraak in de Belgische rechtsorde geen precedentenwerking kent en anderzijds dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij zich in dezelfde omstandigheden bevindt. Voorts meent de verwerende partij dat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat er geen waarborg zou bestaan dat haar asielaanvraag niet effectief zou behandeld worden. Ook verwijst de verwerende partij naar een arrest van 10 november 2015 met nummer 156 335 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin gesteld wordt dat de verzoekende partij een risico op refoulement niet aannemelijk maakt. De verwerende partij stelt ook dat een zorgvuldig onderzoek gebeurd is omtrent de situatie van asielzoekers in Hongarije. Uit dit onderzoek blijkt niet dat de asielprocedure, de opvang, de gezondheidszorg en de juridische bijstand in de asielprocedure niet beschikbaar zouden zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zouden zijn. De verwerende partij wijst er ook op dat Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering kent. Voorts geeft de verwerende partij aan dat de Hongaarse instanties de asielaanvragen volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in andere lidstaten waaronder België behandelen. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht naar Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verwerende partij vervolgt dat er geheel terecht werd geoordeeld dat een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten diende genomen te worden. Vervolgens geeft de verwerende partij aan dat de verzoekende partij geen op haar individuele situatie betrokken feiten en omstandigheden aanvoert die worden gestaafd en die aannemelijk maken dat er bij een overdracht naar Hongarije een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verder geeft de verwerende partij aan dat zij in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM de concrete situatie onderzocht heeft en de verzoekende partij de kans gegeven om haar bezwaren tegen een overdracht aan Hongarije te uiten, dit met het oog op het inschatten van het risico op een eventuele schending van haar grondrechten. De verwerende partij concludeert dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die de verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden of die feiten niet correct beoordeeld zou hebben. De verwerende partij is ook van mening dat de verzoekende partij niet aantoont dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van de bestreden beslissing.

3.3.2.3. Met betrekking tot de ingeroepen schending van het materieel motiveringsbeginsel wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De

materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Nu thans een verwijderingsmaatregel voorligt in het kader van een door de verzoekende partij ingediende asielaanvraag en de gemachtigde heeft besloten dat voor de behandeling van deze asielaanvraag niet de Belgische maar de Hongaarse asielinstanties verantwoordelijk zijn en nu tevens wordt meegedeeld dat de verzoekende partij zal worden teruggedleid naar Hongarije, kan het gewicht van deze verwijderingsmaatregel in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming niet worden veronachtzaamd. Ook Dublinoverdrachten kunnen immers een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388; EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland).

Zodoende dient *prima facie* te worden onderzocht of de bestreden akte, die inhoudt dat de verzoekende partij wordt overgedragen aan Hongarije in het kader van de criteria van de Dublin-III-Verordening, steunt op de juiste feitelijke gegevens, of de verwerende partij die correct heeft beoordeeld en of de verwerende partij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen in het licht van artikel 3 van het EVRM.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat Hongaarse asielwetgeving recentelijk gewijzigd is. Er werd een lijst met veilige derde landen opgesteld. Zo wordt Servië door Hongarije ook voor asielzoekers als een veilig derde land beschouwd. Ze wijst erop dat de asielaanvraag van personen die Hongarije binnenkwamen via Servië onontvankelijk verklaard wordt. De verzoekende partij stelt dat ze hierdoor een risico op refoulement naar Irak riskeert zonder dat haar asielaanvraag op enig moment conform de Conventie van Genève en conform artikel 18 van het Handvest ten gronde onderzocht werd. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar onder meer het AIDA rapport van november 2015 getiteld "Country report: Hungary" (hierna het AIDA-rapport van november 2015). De informatie in dit rapport is up-to-date tot 1 november 2015.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat ze een grondige analyse van de toonaangevende rapporten gedaan heeft. Bij de toonaangevende rapporten maakt ze ook melding van het AIDA-rapport van november 2015. Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat dit het meest recente rapport is waarvan gebruik gemaakt werd bij het nemen van de bestreden beslissing. In dit verband dient de Raad ook vast te stellen dat het administratief dossier dat tijdens de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid werd voorgelegd niet alle rapporten bevat die in de bestreden beslissing vermeld worden. Het AIDA-rapport van november 2015 bevindt zich niet in het administratief dossier. Voormeld rapport wordt wel bijgebracht door de verzoekende partij. Bijgevolg kan de Raad de inhoud van voormeld rapport raadplegen en betrekken in zijn wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing.

De eerste vraag die zich stelt is of de verzoekende partij daadwerkelijk Hongarije via de Servische grens betreden heeft. Uit de verklaringen van de verzoekende partij, zoals opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat de verzoekende partij op 3 mei 2015 haar reis naar de lidstaten van de Europese Unie begonnen is en 3 dagen in Servië verbleven heeft om daarna de grens met Hongarije over te steken. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij betwist dat de verzoekende partij in Servië verbleven heeft voorafgaand aan de reis naar Hongarije. Uit de terugname-aanvraag van 19 juni 2015 wordt de reisweg van de verzoekende partij als volgt omschreven: “*Bagdad (Iraq) – Bulgarije (Sofia) – Servië - ?? transit unknown countries – Germany – Belgium Brussel.*”. Uit het Eurodac-document volgt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij op 7 mei 2015 te Szeged en 8 mei 2015 te Nagyfa in Hongarije werden genomen en dat zij ook een asielaanvraag in Hongarije heeft ingediend. Deze gegevens worden ook niet door de partijen betwist.

Uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals onder punt 1 weergegeven, blijkt dat de gemachtigde de mening is toegedaan dat de asielaanvraag, na de terugname, zal worden verdergezet en dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij er inhoudelijk zal worden behandeld. Bijgevolg meent de verwerende partij dat de aanvraag van de verzoekende partij niet meer onontvankelijk kan verklaard worden.

In casu dient nagegaan te worden of het standpunt van de verwerende partij in overstemming is met de stukken van het dossier, nu de verzoekende partij een vrees uit dat haar aanvraag onontvankelijk verklaard wordt daar Servië volgens Hongarije een veilig derde land is en dat haar asielaanvraag niet zal worden onderzocht. Ze vreest dat ze bijgevolg het voorwerp kan uitmaken van (indirect) refoulement naar Irak.

In het AIDA-rapport van november 2015 (up-to-date tot 1 november 2015), waarnaar in de bestreden beslissing eveneens verwezen wordt, is er een heel hoofdstuk gewijd aan de Dublin-procedure. Ook worden de wetswijzigingen in de Hongaarse asielwetgeving die op 1 augustus 2015 in werking getreden zijn, toegelicht. Voorheen bestond er een afzonderlijke ontvankelijkheidsprocedure en een gegrondheidsprocedure. Nu werden beide procedures samengevoegd tot één gewone procedure (cf. blz 11). Voorts blijkt dat sinds 1 augustus 2015 het concept veilig derde land wordt toegepast op asielzoekers die Hongarije binnenkomen. *In casu* is de verzoekende partij een eerste keer Hongarije binnengekomen in mei 2015 daar haar vingerafdrukken toen in Hongarije werden genomen. Sinds 12 mei 2015 verblijft de verzoekende partij in België. Bijgevolg kan men redelijkerwijze verwachten dat deze bepaling niet meer van toepassing zou zijn op de verzoekende partij in haar hoedanigheid van asielzoeker. Echter blijkt uit het AIDA-rapport van november 2015 dat het office of Immigration and Nationality (hierna: OIN) verklaard heeft dat het concept van een veilig derde land ook toegepast wordt op Dublin-terugkeerders die aan Hongarije na 1 augustus 2015 worden overgedragen. Het OIN verantwoordt dit op basis van het gegeven dat het wettelijk kader omtrent veilig derde landen reeds bestond en dat de lijst er enkel gekomen is om het werk van het OIN te vergemakkelijken (laatste alinea blz. 24). Bijgevolg kan de bepaling van Servië als veilig derde land retroactief gebruikt worden. In deze context kan een aanvraag om internationale bescherming na de overdracht in de gewone procedure toch nog onontvankelijk verklaard worden. Ook wordt er melding gemaakt van het gegeven dat het Hungarian Helsinki Committee (hierna: HHC) weet heeft van verschillende dergelijke gevallen (bovenaan bladzijde 24). Een element dat zou kunnen verhinderen dat een persoon naar Servië als veilig derde land wordt overgedragen, is het gegeven dat de aanvraag voor readmission ingediend wordt een jaar nadat de betrokken persoon Servië binnengekomen is. *In casu* is dit niet het geval.

Op bladzijde 27 van het AIDA-rapport van november 2015 wordt gesteld dat de Hongaarse autoriteiten ten laatste binnen 15 kalenderdagen dienen te beslissen over de ontvankelijkheid van de asielaanvraag, bijgevolg over de toepassing van het concept veilig derde land, en dat deze termijn niet verlengd kan worden. Het rapport vervolgt dat in de praktijk, door de grote toestroom van asielzoekers in 2014 en 2015 deze termijn niet gerespecteerd werd en dat dit onderzoek enkele weken langer duurt. Sinds er hekken zijn aan de Servische en Kroatische grens worden de termijnen opnieuw gerespecteerd. Zoals reeds aangegeven, preciseert het AIDA-rapport van november 2015 dat er niet langer een afzonderlijke ontvankelijkheidsprocedure in Hongarije bestaat. Met betrekking tot de hangende asielaanvraag van de verzoekende partij in Hongarije bevat het administratief dossier geen concrete informatie. *In casu*, is de verzoekende partij Hongarije via Servië binnengekomen op het moment dat er een grote toestroom van asielzoekers was en is het niet duidelijk of het ontvankelijkheidsonderzoek van de asielaanvraag van de verzoekende partij in Hongarije reeds afgerond is. Gelet op het gegeven dat in het AIDA-rapport van november 2015 vermeld wordt dat in principe dit ontvankelijkheidsonderzoek binnen de vijftien kalenderdagen dient te gebeuren, maar in de praktijk blijkt dat het onderzoek langer duurt alhoewel dit

wettelijk niet toegestaan is volgens de vigerende Hongaarse wetgeving en dat het OIN verklaard heeft dat ze het concept van veilig derde land ook toepast op Dublin-terugkeerders (cf bladzijde 24 laatste alinea van het AIDA-rapport van november 2015), waarbij er geen onderscheid gemaakt wordt tussen hangende asielaanvragen en een daaropvolgende asielaanvraag, blijkt uit de gegevens van het administratief dossier *prima facie* niet dat de asielaanvraag van de verzoekende partij in Hongarije niet meer onontvankelijk kan verklaard worden. In dit verband verwijst de bestreden beslissing nog naar een EASO-rapport, met name EASO, "Description of the Hungarian asylum system" van 18 mei 2015. Uit voormeld rapport leidt de verwerende partij af dat een persoon die onder Dublin-III terugkeert naar Hongarije en wiens verzoek tot internationale bescherming nog geen inhoudelijke beoordeling heeft gekregen opnieuw in de gewone asielprocedure terechtkomt zodat een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag gemaakt wordt. Voormeld rapport bevindt zich niet in het administratief dossier. Daarenboven maakt de verwerende partij ook niet aannemelijk dat de informatie opgenomen in voormeld EASO-rapport nog actueel is. De Raad wijst erop dat voormeld rapport dateert van voor de wetswijzigingen die in augustus 2015 in werking getreden zijn. Zoals blijkt uit AIDA-rapport van november 2015 is de asielprocedure in Hongarije sindsdien gewijzigd. Wat in dit verband belangrijk is, is dat de Hongaarse asielprocedure geen onderscheid meer maakt tussen een ontvankelijkheidsprocedure (preliminary assessment) en een ten gronde procedure (in-merit procedure). Vanaf het moment dat de wetswijzigingen op 1 augustus 2015 in werking getreden zijn telt Hongarije één procedure. De ontvankelijkheidsprocedure en de procedure ten gronde werden samengevoegd tot één procedure. Dit blijkt wederom uit het AIDA-rapport van november 2015, met name uit de bladzijden 11 (a single procedure; vrije vertaling: één procedure), 14 (the normal procedure is no longer divided into an admissibility and an in-merit phase; vrije vertaling: de gewone procedure is niet meer opgedeeld in een ontvankelijkheidsfase en fase ten gronde) en 27 (there is no longer a separate admissibility procedure; vrije vertaling: een afzonderlijke ontvankelijkheidsfase bestaat niet meer) van voormeld rapport. De vraag naar de ontvankelijkheid van de aanvraag is een onderdeel van de gewone procedure geworden. Bijgevolg blijkt *prima facie* het EASO-rapport van mei 2015 niet meer actueel en kan een verwijzing naar voormeld rapport geen garantie bieden dat de aanvraag van de verzoekende partij sowieso ten gronde zal onderzocht worden.

Voorts wijst de Raad er ook op dat het concept van veilig derde land in het Europees asielbeleid toegestaan is. Artikel 38 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) bepaalt omtrent het begrip „veilig derde land”

“1. De lidstaten mogen het begrip „veilig derde land” alleen toepassen indien de bevoegde autoriteiten zich ervan hebben vergewist dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt in het betrokken derde land overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld:

a) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging;

b) er bestaat geen risico op ernstige schade in de zin van Richtlijn 2011/95/EU;

*c) **het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd;***

d) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en

e) de mogelijkheid bestaat om om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

2. De toepassing van het begrip „veilig derde land” is onderworpen aan voorschriften in het nationale recht, waaronder:

a) voorschriften waarbij een band tussen de verzoeker en het betrokken derde land wordt vereist op grond waarvan het voor de betrokkene redelijk zou zijn naar dat land te gaan;

b) voorschriften betreffende de methode met behulp waarvan de bevoegde autoriteiten zich ervan vergewissen dat het begrip „veilig derde land” op een bepaald land of een bepaalde verzoeker kan worden toegepast. Een dergelijke methode dient onder meer te bestaan uit een veiligheidsstudie per land voor een bepaalde verzoeker en/of een nationale vaststelling van de landen die worden beschouwd als zijnde over het algemeen veilig;

c) voorschriften overeenkomstig de internationale wetgeving die voorzien in een afzonderlijke studie om na te gaan of het betrokken derde land voor een bepaalde verzoeker veilig is; deze voorschriften moeten ten minste de verzoeker in staat stellen de toepassing van het begrip „veilig derde land” aan te vechten op grond van het feit dat het derde land in zijn specifieke omstandigheden niet veilig is. De verzoeker moet ook in de gelegenheid worden gesteld om het bestaan van de onder a) bedoelde band tussen hem en het derde land aan te vechten. NL L 180/80 Publicatieblad van de Europese Unie 29.6.2013.”

Bijgevolg dient het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève nageleefd te worden bij de toepassing van het concept veilig derde land door een lidstaat.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij onderzocht heeft of de Hongaarse autoriteiten bij de toepassing van het concept veilig derde land, *in casu* Servië, op asielzoekers afkomstig uit derde landen, zoals uit Irak *in casu*, nagaan of het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève nageleefd wordt zodat er geen risico op chain refoulement bestaat. Op bladzijde 45 van het AIDA-rapport van november 2015 wordt wederom gesteld dat de toepassing van het principe van veilig derde land door de Hongaarse autoriteiten in praktijk kan leiden tot schending van het non-refoulementbeginsel. Er wordt gepreciseerd dat Servië op heden geen werkend asielsysteem heeft. Op dezelfde bladzijde van het AIDA-rapport wordt voorts gesteld dat op heden in Servië geen bescherming beschikbaar is voor asielzoekers uit Afghanistan, Syrië en Irak. Op bladzijde 44 van AIDA-rapport van november 2015 wordt voorts aangegeven dat het UNHCR in augustus 2012 had aangeraden om Servië niet als een veilig derde land voor asielzoekers te beschouwen en dat lidstaten geen asielzoekers op grond van voormeld concept zouden mogen terugsturen naar Servië. Er wordt beklemtoond dat dit standpunt van het UNHCR nog actueel is. *In casu*, bevat het administratief dossier geen bijkomende en andere aanwijzingen over de toepassing van het concept veilig derde land door Hongarije en de overeenstemming ervan met het beginsel non-refoulement (direct en indirect).

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij van oordeel is dat het onontvankelijkheidsonderzoek niet op de verzoekende partij zal toegepast worden omdat de Hongaarse autoriteiten stilzwijgend hebben ingestemd met een terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18, §1 b van de Dublin-III-Verordening. De verwerende partij stelt dat de Hongaarse autoriteiten de terugname niet geweigerd hebben, ook niet laattijdig en ze hebben de bepaling voor de terugname ook niet gewijzigd naar artikel 18, §1 c of d van Dublin-III-Verordening.

Bepalingen 18, §1 c en d van de Dublin-III-Verordening waarnaar in de bestreden beslissing verwezen worden, luiden als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

[...]

c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

Gelet op de recente AIDA-rapport van november 2015 waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt en waarvan de verwerende partij zelf gebruik maakt om haar beslissing te schragen, is het de Raad *prima facie* niet duidelijk waarom de verwerende partij overtuigd is dat een hangende asielaanvraag in de gewone procedure niet meer onontvankelijk kan verklaard worden. Het lijkt erop dat de verwerende partij meent dat *in casu* deze mogelijkheid enkel bestaat voor personen die door Hongarije op grond van artikel 18, §1 c of d van de Dublin-III-Verordening worden teruggenomen. De verwerende partij lijkt ervan uit te gaan dat de asielaanvraag van een persoon die door Hongarije op grond van artikel 18, §1 b van de Dublin-III-Verordening wordt teruggenomen volgens de gewone procedure ten gronde zal behandeld worden in Hongarije. Het ontvankelijkheidsonderzoek zou niet meer van toepassing zijn. Dit blijkt echter niet uit het AIDA-rapport van november 2015 waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt en de verklaringen die het OIN in Hongarije gedaan heeft, zoals hoger weergegeven. Evenmin kan dit afgeleid worden uit artikel 18, §1 b van de Dublin-III-Verordening, daar voormelde bepaling enkel stelt dat de lidstaat verantwoordelijk is indien die lidstaat de asielaanvraag in behandeling heeft. *Prima facie* kan niet gesteld worden dat een asielaanvraag die in behandeling is, sowieso in Hongarije volgens de gewone procedure ten gronde behandeld wordt, met name op zijn merites onderzocht wordt en niet meer onontvankelijk kan verklaard worden. De Raad beklemtoont dat als Hongarije de asielaanvraag van de verzoekende partij afwijst omdat Hongarije Servië als veilig derde land beschouwt, er gelet op hetgeen voorafgaat een risico kan bestaan dat Servië zal refouleren. Dit risico op indirect refoulement kan de verwerende partij niet onbesproken laten.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 november 2015 met nummer 156 335 wijst de Raad erop dat in voormeld arrest uitdrukkelijk werd gesteld dat de verzoekende partij in haar betoog gebruik maakte van zeer algemene verwijzingen naar oudere bronnen, *in casu* is dit niet het geval. De verzoekende partij heeft haar betoog ontwikkeld aan de hand van een zeer recent rapport waarnaar in de bestreden beslissing eveneens verwezen wordt.

Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing verwijst naar een rapport van het UNHCR van december 2012 waaruit blijkt dat asielaanvragen van Dublinterugkeerders die nog niet onderzocht en beslist werden in Hongarije, zijnde de zaken waarvoor nog geen definitieve beslissing over de grond van de aanvraag tot internationale bescherming werd genomen, onderworpen worden aan een ten gronde onderzoek bij hun terugkeer, indien zij een formele aanvraag tot het hervatten van het onderzoek van hun eerder ingediende aanvraag indienen, stelt de Raad vast dat het AIDA-rapport van november 2015 van recentere datum is, zodat de verwerende partij niet dienstig naar het rapport van het UNCHR terzake kan verwijzen, gezien de erin opgenomen informatie genuanceerd wordt in het AIDA-rapport van november 2015.

Waar de verwerende partij voorts in de bestreden beslissing stelt *“rekening houdende met de informatie van de Hongaarse autoriteiten van 23.06.2015 waarbij de Hongaarse autoriteiten de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lidstaat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd”*, kan uit deze brief van de Hongaarse autoriteiten ook niet afgeleid worden dat ze het concept van de Servië als veilig derde land niet gaan toepassen en een hangende asielaanvraag niet onontvankelijk gaan verklaren zonder grondig onderzoek of Servië inderdaad voldoet aan de in de procedurerichtlijn neergelegde voorwaarden van een veilig derde land, of het gaan toepassen met de waarborgen van het non-refoulementbeginsel zoals bepaald in het Verdrag van Genève. Daarenboven dateert voormeld schrijven van voor de inwerkingtreding van wetwijzigingen op 1 augustus 2015.

Voorts beperkt de verwerende partij zich tot de stelling dat Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering kent waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is. *In casu* gaat de verwerende partij niet in op de gerechtelijke procedure indien een asielaanvraag onontvankelijk wordt verklaard op grond van het concept veilig derde land. Gelet op hetgeen voorafgaat, lijkt het de Raad *prima facie* onvoldoende om *in casu* in algemene termen te verwijzen naar onafhankelijke beroepsinstanties, zonder na te gaan hoe de beroepsprocedure precies verloopt indien een asielaanvraag onontvankelijk verklaard wordt. De verwerende partij maakt in dit specifiek geval op geen enkele wijze inzichtelijk dat sprake is van een daadwerkelijk rechtsmiddel om op te komen tegen een afwijzende beslissing, gelet op de nieuwe Hongaarse asielwetgeving die van kracht is sinds 1 augustus 2015.

Bijgevolg acht de Raad, mede gelet op het absoluut karakter van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, na een onderzoek van de elementen die voorliggende zaak kenmerken en zoals die hoger besproken werden, het *prima facie* kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing er zonder meer van uitgaat dat de verzoekende partij niet naar Servië of een ander derde land zal verwijderd worden gelet op het impliciete terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 18, §1 b van de Dublin-III-Verordening, hetwelke enkel doelt op een terugname van een asielzoeker wiens verzoek bij de verantwoordelijke lidstaat in behandeling is. In dit verband kan de verwerende partij ook niet zonder meer stellen dat - gelet op de informatie die de verwerende partij zelf bijgebracht heeft in het administratief dossier - dat *“Wat betreft het gegeven dat Hongarije onder de nieuwe wetgeving uitgeprocedeerde asielzoekers eventueel zal overdragen aan Servië indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen, dient te worden opgemerkt dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene aan Servië zal worden overgedragen.”*

De verzoekende partij maakt op het eerste gezicht een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het enige middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aldus is ook aan de tweede cumulatieve voorwaarde voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. De verzoekende partij stelt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal bezorgen omdat zij teruggeleid wordt naar Hongarije en bijgevolg een schending riskeert van artikel 3 van het EVRM, alsook van de artikelen 4 en 18 van het Handvest. Voorts verwijst de verzoekende partij naar een beschikking – rule 39 van 9 september 2015 van het Europees Hof van de Rechten van de Mens met betrekking tot een Dublin-overdracht tussen Oostenrijk en Hongarije.

3.4.2.2. De verwerende partij stelt dat uit het enig middel blijkt dat de verzoekende partij geen schending aannemelijk maakt van de rechtsmiddelen waarnaar ze ook in het moeilijk te herstellen nadeel verwijst. Ook beklemtoont de verwerende partij dat ze een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM gedaan heeft, evenals naar de artikelen 4 en 18 van het Handvest. De verwerende partij concludeert dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is.

2.4.2.3. Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden, waaronder de bespreking van artikel 3 van het EVRM, eigen aan de zaak, moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing

impliceert immers dat de overdracht aan de Hongaarse autoriteiten effectief zal worden uitgevoerd, waardoor de reeds hoger besproken risico's zich dreigen te voltrekken.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 december 2015, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. RYCKASEYS